

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając, w odniesieniu do składowisk odpadów Torremolinos (Malaga), Torrent de S'Estret (Andratx, Majorka), Hoya de la Yegua de Arriba (Yaiza, Lanzarote), Barranco de Butihondo (Pájara, Fuerteventura), La Laguna-Tiscamanita (Tuineje, Fuerteventura), Lomo Blanco (Antigua, Fuerteventura), Montaña de Amagro (Galdar, Gran Canaria), Franja Costera de Botija (Galdar, Gran Canaria), Cueva Lapa (Galdar, Gran Canaria), La Colmena (Santiago del Teide, Teneryfa), Montaña Los Giles (La Laguna, Teneryfa), Las Rosas (Güímar, Teneryfa), Barranco de Tejina (Guía de Isora, Teneryfa), Llano de Ifara (Granadilla de Abona, Teneryfa), Barranco del Carmen (Santa Cruz de La Palma, La Palma), Barranco Jurado (Tijarafe, La Palma), Montaña Negra (Puntagorda, La Palma), Lomo Alto (Fuencaliente, La Palma), Arure/Llano Grande (Valle Gran Rey, La Gomera), El Palmar – Taguluche (Hermigua, La Gomera), Paraje de Juan Barba (Alajeró, La Gomera), El Altito (Valle Gran Rey, La Gomera), Punta Sardina (Agulo, La Gomera), Los Llanillos (La Frontera, El Hierro), Faro de Orchilla (La Frontera, El Hierro), Montaña del Tesoro (Valverde, El Hierro), Arbancón (Kastylija-La Mancha), Galve de Sorbe (Kastylija-La Mancha), Hiendelaencina (Kastylija-La Mancha), Tamajón (Kastylija-La Mancha), El Casar (Kastylija-La Mancha), Cardeñosa (Ávila), Miranda de Ebro (Burgos), Poza de la Sal (Burgos), Acebedo (León), Bustillo del Páramo (León), Cármenes (León), Gradefes (León), Noceda del Bierzo (León), San Millán de los Caballeros (León), Santa María del Páramo (León), Villaornate y Castro (León), Cevico de La Torre (Palencia), Palencia (Palencia), Ahigal de los Aceiteros (Salamanka), Alaraz (Salamanka), Calvarrasa de Abajo (Salamanka), Hinojosa de Duero (Salamanka), Machacón (Salamanka), Palaciosrubios (Salamanka), Peñaranda de Bracamonte (Salamanka), Salmoral (Salamanka), Tordillos (Salamanka), de Basardilla (Segovia), Cabezuela (Segovia), Almaraz del Duero (Zamora), Cañizal (Zamora), Casaseca de las Chanas (Zamora), La Serratilla (Abanilla), Las Rellanas (Santomera) i El Labradorcico (Águilas) środków niezbędnych w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami było prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt, i aby odpady, które są na tych składowiskach umieszczane, były przetwarzane przez same gminy lub przez dealera, zakład lub przedsiębiorstwo wykonujące czynności przetwarzania odpadów lub przez prywatny lub publiczny podmiot zajmujący się zbieraniem odpadów zgodnie z art. 4 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 i art. 15 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Lucio Cesare Aquino/Belgische Staat

(Sprawa C-3/16) ⁽¹⁾

(O desłanie prejudycjalne — Prawo Unii — Prawa przyznane jednostkom — Naruszenie przez sąd — Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji)

(2017/C 151/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lucio Cesare Aquino

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

- 1) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, nie może zostać uznany za sąd orzekający w ostatniej instancji, w przypadkach gdy skarga kasacyjna wniesiona na orzeczenie tego sądu nie została rozpatrzona ze względu na cofnięcie skargi przez stronę skarżącą.
- 2) Nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.
- 3) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w ostatniej instancji może powstrzymać się od skierowania pytania prejudycjalnego do Trybunału, gdy skarga kasacyjna została odrzucona ze względu na niedopuszczalność związaną z postępowaniem przed tym sądem, z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA

(Sprawa C-47/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Uzasadnione oczekiwania — Przesłanki stosowania — Błąd organów celnych — Obowiązek działania przez importera w dobrej wierze i sprawdzenia okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A — Środki dowodowe — Sprawozdanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)]

(2017/C 151/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: „Veloserviss” SIA

Sentencja

- 1) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że importer może powołać się na uzasadnione oczekiwania w oparciu o ten przepis, w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywozowych, podnosząc zarzut dobrej wiary jedynie wtedy, gdy spełnione są kumulatywnie trzy przesłanki. Przede wszystkim konieczne jest, aby cła te nie zostały pobrane wskutek błędu samych właściwych organów, następnie, aby był to błąd, który nie mógł w racjonalny sposób zostać wykryty przez działającą w dobrej wierze osobę zobowiązaną do pokrycia należności celnych, i wreszcie, aby osoba ta przestrzegła wszystkich obowiązujących przepisów dotyczących jej zgłoszenia celnego. Takie uzasadnione oczekiwania nie występują między innymi, gdy importer, pomimo iż miał oczywiste powody, by wątpić co do prawdziwości świadectwa pochodzenia na formularzu A, nie zbadał w miarę swych możliwości okoliczności wydania tego świadectwa w celu ustalenia, czy wątpliwości te były uzasadnione. Obowiązek taki nie oznacza jednak, że importer jest ogólnie zobowiązany do regularnego kontrolowania okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A przez organy celne państwa wywozu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie z uwzględnieniem ogółu konkretnych okoliczności sporu w postępowaniu głównym, czy te trzy przesłanki są w niniejszej sprawie spełnione.